

Ion Minulescu

Romanțe pentru
mai târziu

Romanțe pentru mai târziu

Ion Minulescu

Editura Bestseller

Imagine: Subbotina Anna

//bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii
de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA
CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Lui Tilică Burillianu

Je hais le mouvement qui déplace les lignes
Et jamais je ne pleure et jamais je ne ris.
CHARLES BAUDELAIRE

(Urăsc tot ce e zbucium tulburător de linii,
Și nu râd niciodată și nu plâng niciodată.
Trad. de Al. Philippide)

Romanța noului-venit

Străinule ce bați la poartă,
De unde vii
Și cine ești?...
Străinule de lumea noastră,
Răspunde-ne de unde vii,
Prin care lumi trăiși coșmarul nepovestitelor
povești
Și-n care stea găsiși culoarea decoloratei
nebunii?...

De unde vin?...
De unde pot veni, când ochii-mi,
Plini de regrete și tristeți,
Par două candelă aprinse în cripta morților
poeti?
Priviți...
Sandalele-mi sunt rupte,
Iar toga ce mi-o dete-Apollo
În noaptea când pornii spre voi
Abia-și mai flutură albastrul de-a lungul
umerilor goi.

Sunt gol —
Căci calea-mi fuse lungă
Și-n calea mea-întâlnii pe rând
Pe toți câți vrură să vă vândă
Podoabe noi ce nu se vând,
Pe cei ce vrură să vă cânte romanțe noi,
Pe cei ce vrură
Să vă-ndrumeze spre mai bine —

Spre-acel frumos întrezărit
În armoniile eterne

Dintr-un sfârșit
Și-un infinit,
Pe cei ce v-au adus lumina,
Pe cei ce i-ați primit cu ură
Și i-ați gonit cu pietre —
Pietre ce s-or preface-n pedestale
În clipa când vă va cuprinde beția altor ideale!...

De unde vin?
Eu vin din lumea creată dincolo de zare —
Din lumea-n care n-a fost nimeni din voi,
Eu vin din lumea-n care
Nu-i ceru-albastru,
Și copacii nu-s verzi, așa cum sunt la voi,
Din lumea Nimfelor ce-așteaptă sosirea Faunilor
goi,
Din lumea cupelor deșarte și totuși pline-n orice
clipă,
Din lumea ultimului cântec,
Purtat pe-a berzelor aripă
Din țărm în țărm,
Din țară-n țară,
Din om în om,
Din gură-n gură, —
Din lumea celor patru vânturi
Și patru puncte cardinale!...

Deschideți poarta dar,
Și-n cale
Ieșiți-mi toți cu foi de laur,
Iar voi, ce măurați cu versul gândurile ce n-au
măsură,
Veniți în jurul meu degrabă,
Și-n cântul lirez de aur,
Porniți cu mine împreună

Spre lumea-n care nu-s castele cu punți
Și șanțuri feodale,

Nici ruginite porți de-aramă, la care bat cei noi
sosiți...

Veniți cu toții cât mai e vreme,

Și mai puteți cânta —

Veniți!...

Veniți, să vă aprind în suflet lumina stinselor
făclii

Și-n versuri fantasmagoria și vraja noilor magii!

Iar cânturile voastre —

Cânturi cu care azi cerșiți o pâine —

Să le-ncunun cu strălucire aureolelor de
mâine!...

Dar poarta a rămas închisă la glasul artei
viitoare.

.....

....

Era prin anul una mie și nouă sute opt — îmi
pare.

La poarta celor care dorm

lui Dimitrie Anghel

Hei, cântăreț!...
Oprește-ți truditul pas...
Nu știi
Că-aci-i sfârșitul celor ce-au început cei vii?...
Și nu știi că-n grădina din dosu-acestei porți
Începe, nouă, lumea sfârșită de cei morți?...

.....

...

Ești obosit — se vede
Ce drumuri prăfuite
Bătătoriși, sărmane cercetător prin stele
De frumuseți bizare și armonii smintite?
Tu, ce-ți târăști scheletul prin fața porții mele,
Ce nu găsiși în viață așteaptă să-ți dau eu.

Vezi poarta-aceasta verde?
E poarta mea...
De vrei
Să-nveți și tu povestea aleilor de tei
Sub care zac tăcute părerile de rău,
De vrei să-i știi pe nume toți morții ce-mi
hrănesc
Cu trupul lor pământul grădinii,
Și de porți
Și tu ca alții-n suflet respectul pentru morți,
Oprește-te la poartă și bate de trei ori...
.....

.

Bine-ai venit!
Privește ce tei bătrâni umbresc
Pe cei culcați sub stratul de iarbă și de flori!...
Și ce miros de viață!...

Și teii, ce parfum
De sânnuri decoltate împrăștie pe-alee —
Or, tu cunoști parfumuri de carne de femeie.
Nu?
Parc-ai fi în parcul vreunui castel regesc
În care se serbează orgiile de seară —
Cei morți sunt înăuntru, iar vii sunt pe-afară!...

Pe câți grăbiți ca tine nu i-a oprit din drum
Grădina mea!...
Privește-i aleile de-aproape —
Nisipu-i praf de aur, și-n frunzele de tei
Verzi stoffe de mătase s-ascund ca și sub
pleoape,
Nu flori, ci ochi...
Privește-i...
Nu sunt și ochii Ei?...
.....
Și-acum mai pleci?
Răspunde-mi, sărman cercetător
De frumuseți bizare și armonii smintite —
Tu, ce bătuși în viață la poarta tuturor
Și nu-ntâlniși în cale decât porți zăvorâte!...

Iar cântărețul care plângea, strângând la sân
Chitara cu trei strune, răspunde:
— Nu...
Rămân!...

Romanța noastră

Sur ton beau tapis de poussière rose,
De poussière grise, de poussière blonde,
O! route, rois ou pauvres, fous ou fiancés,
Cueilleurs de baisers ou cueilleurs de roses,
Sur ton beau tapis de poussière blonde,
Tout le monde, tout le monde, tout le monde,
Ya passé.

Klingsor

Pe-același drum,
Mânați de-același îndemn nefast al năzuinții,
De-aceleași neînțelese-avânturi spre tot mai sus,
Pe-același drum
Pe unde ieri trecură poate,
Străbunii noștri
Și părinții,
Pe unde, unii după alții, drumeții trec de mii de
ani,

Noi —
Căroră ni-i dat să ducem enigma vieții mai
departe
Și doliul vremilor apuse,
Și-al idealurilor scrum —
Pe-același drum
Vom trece mâine cerșind din țițerele sparte
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani!

Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor
seninuri...
Și-n calea noastră întâlni-vom
Pe cei bătrâni rămași în urmă —
Pe cei ce ne-or privi cu ochii în lacrimi
Cum le luăm-nainte.
Iar noi
Le vom citi-n figură cum suferințele le curmă
În suflet sfintele avânturi
Și-n gură caldele cuvinte...

Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor
seninuri...

Și-n calarea noastră întâlni-vom —
O!... câte nu poți să-ntâlnești
Când drumu-i lung
Și nesfârșită e năzuința ce te mână
Tot mai departe
Și te poartă,
Ca pe un orb ținut de mână,
Spre-ntrezărite-Aureole —
Nimicuri scumpe pământești!...

Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor
seninuri!...
Și mândri poate ca seninul albastru-al sângelui
regesc.

Dar va veni o zi în care
Ne vom opri deodată-n drum,
Înspăimântați că-n urma noastră
Zări-vom pe-alții cum sosesc,
Cum ne ajung,
Ne trec-nainte
Și râd că nu-i putem opri...

Da...
Va veni și ziua-n care vom obosi,
Și va veni
Un timp în care-al năzuinții și-al aiurărilor
parfum
Ne va părea miros de smirnă,
Iar cântul țiterelor sparte
Un Psalm cântat de-un preot gângav
La căpătâiul unei moarte
Pe care nimeni n-o cunoaște...

Și-atunci, privind un urma lor —
Ca cei ce n-au nimic să-și spună
Când nu-și pot spune tot ce vor —

La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani,
Vom adormi ca și drumeții
Ce dorm uitați de mii de ani!...

Spre Insula enigmă

lui N. M. Condiescu

Un şuierat prelung salută ivirea zorilor...
În larg,
Un strop de purpură pătează-albastrul violet
almării,
Pe bric,
Lumina roșie se stinge în vârful primului
catarg,
Și-n locul ei, pe sfori, se-nalță pavilioanele...
E ziuă!...

Și mateloții se deșteaptă pe bord,
Și ancorele grele
Apar cu ghearele-ncleștate,
Ca niște fiare-nfometate...
Și bricul alb se mișcă-alene
Cu grația unei sirene
Ce se răsfătă-n plasa de inele
Și de brățări lichide,
Ce dispar
Pe poarta larg deschisă lângă far!...

Adio, port...
Adio, cuib de veselie trecătoare...
Adio, cabareturi...
Adio, dansatoare...
Adio, ciocnet de pahare...
Adio, tot ce-a fost...
Adio!...

De-acum, pornim...
Pornim din nou...
Pornim!...
Și-n urma noastră, marea
Își împletește respirația
Cu al sirenelor ecou —
Eternul nostru semn de întrebare!...Iar mai
târziu

Sărmanul port
Abia-și mai lămurește-n zare
Conturul alb,
Ca și-un cavou
Din care morții-ncep să-nvie!...
Și bricul nostru-i primul mort
Care-a-nviat,
Înveșmântat
În alb,
De sus și până jos,
Ca și Cristos!...
Suntem departe —
Da... departe!...
Și vântul mării ne sărută
Pe frunte,
Pe obraji,
Pe gură...
Și parcă ne cunoaște, vântul —
Cu nevăzutele lui brațe ne-arată drumul
Și ne-nvață
Să ne ferim de sfatul zării,
Căci zarea-i veșnic prefăcută...
Și-apoi ne lasă când pricepe
Că noi i-am tălmăcit cuvântul!...

Plutim spre răsăritul lumii,
Plutim spre prima dimineață!...
Și bricul alb
Sfâșie-n două covorul apelor albastre,
Lăsând în urma lui o dără de spumă creată,Ce
se-ntinde

Ca și o punte nesfârșită,
Pe care sufletele noastre
Se vor întoarce-acasă-n ziua
Când uraganele ne-or vinde!...
Și-așa, pluti-vom toată ziua...
Și-așa, pluti-vom noaptea toată...
Și-așa, pluti-vom vreme multă —
Căci „prea multă” nu e niciodată,
Când ne-ndreptăm spre „Insula enigmă”,
În care nu știm nimeni încă, ce va fi —
Dar știm cu toții că-ntr-o bună zi,
Noi, cei născuți din tată-n fiu navigatori,
Vom acosta la rândul nostru-nvingători...

Și-atunci —
Stăpânii Mării Negre noi vom fi!...

Romanța marilor dispăruți

lui Ștefan Petică și Iuliu Săvescu

Noi suntem morți de mult...
Voi ne-ați uitat —
Și ne-ați uitat că nu ne mai vedeți.
Dar noi din umbra negrilor pereți
Adeseori ieșim să vă-întâlnim,
Și-n visurile noastre rețrăim,
Ca și-n viață,
Câte-un vers ciudat
Din marele Poem, pe care voi
Ni l-ați plătit cu bulgări de noroi”...

Noi suntem morți...
Și totuși, când pornim
Spre lumea voastră — lumea celor vii —
În negrul gol al craniilor reci,
Noi,
Ca și voi,
La fel simțim
Vibrațiile-acelor armonii
Ce-n sufleteșc tăcutele pustii
În care voi ne-ați îngropat pe veci!

Noi
Mulților ce nu ne-au înțeles
Le vom ierta — căci suntem morți acum.
Iar celor ce pășesc pe-al nostru drum
Le vom fi frați!...
O! fraților, cântați —
Căci noi de-acum din groapă v-ascultăm!...
Cântați frumosul îngropat de-acei
Ce n-au putut să-l re’nvieze-n vers,

Cutreierați întregul Univers,
Și-n cântecele voastre îngropați
Toți vechii Zei!

Iar mâine-n zori, de-o fi să ne întâlnim
Pe-albastrele cărări, de unde azi
Noi vă privim —
O!... Mâine-n zori, de-o fi să ne-ntâlnim,
Vă vom primi cu brațele deschise,
Și-obrajii voștri,-adeseori scuipați,
I-om săruta —
Căci voi ne sunteți frați!...

Romanța celor trei romanțe

lui Dumitru Cuclin

Mi-am zis:
Voi scrie trei romanțe...
Și-n trei romanțe-mi voi închide,
Ca-n trei sicriuri de aramă, trei morți iubiți —
Trei clipe reci —
Ce-mi stau în suflet împietrite,
Ca trei luceferi stinși pe veci
Uitați în haos,
Ca pe-o cracă de chiparos trei crisalide...
Mi-am zis apoi:
Romanța primă
Voi scri-o-n gustul florentin —
Așa cum ar fi scris-o Dante când a zărit pe
Beatrice —
Și-n fiecare vers voi pune atâta aur, cât se zice
Că-ngrămădiră credincioșii
Pe groapa primului creștin...

Pe-a doua
Voi sculpta-o-n ritmul eroticelor lesbiene,
Cu care-n Lesbos cântăreții și legendele nebune
Sărbătoreau pe blonda Venus.
Și-n fiecare vers voi pune
Carmin din buzele acelor neasemănate
curtezane...

Iar pentru-a treia
Voi alege tot ce-i mai trist —
Voi scri-o așa
Ca-n versul ei să plângă glasul
Tristeții nopților polare

Și-n versul ei voi pune verde —
Un verde-mocirlos, în care
Și-or îngropa pe veci iubirea acei ce n-o vor mai
cânta....

.....

.....

Mi-am zis:
Voi scrie trei romănțe...
Dar azi, din aurul de-alt' dată
Și din carminul de pe buze
Nu mi-a rămas decât o pată —
O pată verde, ce m-apasă ca și o piatră funerară
Sub care dorm, ca-n trei sicriuri,
Trei stinse-acorduri de chitară!...

Romanța cheii

Cheia ce mi-ai dat aseară —
Cheia de la poarta verde —
Am pierdut-o chiar aseară!...
Dar ce cheie nu se pierde?
Cheia ce mi-ai dat aseară
Mi-a căzut din turn,
Pe scară,
Și căzând, mi-a stins lumina.

Cheia ce-am pierdut aseară
Am cătat-o;
Dar pe scară
Era noapte ca și-afară —
Noapte ca sub boltuita
Cupolă de mănăstire,
Când s-au stins pe la icoane
Lumânările de ceară.

Și-am rămas în turnul gotic —
Turnul celor trei blazoane:
Al Iubirii,
Al Speranței,
Și-al Credinței viitoare...
Și-am rămas în turnul gotic
Domn pe-ntinsele imperii
Ale negrului haotic.

Și-au trecut de-aseară clipe,
Și-au trecut de-aseară ore,
Și-ale zorilor aripe
Fluturatu-mi-au grăbite,
Ca și clipele trăite
Pe-albul treptelor sonore.

Și m-am coborât pe scară...
Dar pe cea din urmă treaptă
Cheia ce mi-ai dat aseară
Am găsit-o prefăcută
Într-o cupă albă, plină
Cu vin verde de cucută.

Și pe cea din urmă treaptă
Am îngenuncheat
Și-am plâns —
Căci pe cea din urmă treaptă,
Ca-ntr-o carte înțeleaptă,
Am citit în fundul cupei
Naufragiul ce m-așteaptă!...

Romanța zilelor de ieri

Taci,
Să nu-mi deștepți tristețea amintirilor culcate
În sicriurile-albastre ale zilelor de ieri!...

Taci,
Să nu-mi deștepți în suflet tragiile jucate
În aplauzele mute ale-ntâiilor dureri!
Treci tăcut ca beduinul ce cutreieră nisipul,
Treci tăcut ca cel ce-și pune mâinile-n cruciș pe
piept,
Și să nu mă chemi pe nume —
Să-mi deștepți din piatră chipul
Sfinxului,
Ce-ar vrea să-mi spună că e timpul să-l deștept...
Ocolește-mă cu groază, ca pe-un stârv de om
ucis —
Nu de oameni,
Ci de mâna ne'ntrupatelor dorinți —
Și pe piatra-mi funerară nu citi poemul scris
De nebunul din cetatea plină numai de
cununți!...
Ocolește-mă cu groază...
Dar oprește-te deoparte,
Să mă poți privi de-a-ntregul
Și să-mi spui ce vezi...
Eu sunt
Stropul vinului ce scade prin paharele deșarte
Și romanța nesfârșită, căci arcușele s-au frânt!

Romanța mortului

Paznicul mi-a-nchis cavoul
Și-am rămas afară-n ploaie...
Paznicul mi-a-nchis cavoul
Și-am rămas să-mi plimb scheletul
Pe sub sălciile ude,
Ce mă cheamă
Și se-ndoaie
Să-mi sărute golul negru ce-mi plutește în
orbite,
Să-mi sărute alba frunte —
Fruntea ce-mi știa secretul
Aiurărilor trăite —
Și să-mi șteargă de pe oase picăturile de ploaie...

Paznicul mi-a-nchis cavoul și-am rămas în
ploaie-afară.
Și-am rămas să-mi plimb scheletul printre albele
cavouri
Unde-ai noștri dorm în paza lumânărilor de
ceară —
Și-am rămas să-mi plimb scheletul pe potecile
pustii
Și pe crucile de piatră să citesc ce-au scris cei
vii.

Și-am citit...
Din depărtare, vântul mi-aducea ecouri
Ne'nțelese, de orchestră
Și de voci ce cântă-n cor —
Cei ce-aveau să moară mâine
Beau în cinstea morților!...

Vântul mi-aducea ecoul bucuriilor din lume
Iar „regretele eterne” scrise-n josul unui nume
Lăcrimau.
Ducând în albul picăturilor de ploaie
Aurul lipit pe cruce!...

Printre albele cavouri
De sub sălciile ude,
Ce mă cheamă și se-ndoaie
Să-mi sărute alba frunte,
Rătăcesc de-atâta vreme —
Paznicul mi-a-nchis cavoul
Și-am rămas de-atunci afară!...

Unde-i paznicul?
Să vină,
Să mă vadă,
Să mă cheme,
Să-mi deschidă iar cavoul
Și s-adorm din nou în paza lumânărilor de
ceară!...

Romanța morții

Răsună-n poarta veche trei lovituri
Ce par
Trei ne'ntelese vorbe desprinse dintr-un vers...
Răsună-n poarta veche trei lovituri
Ce par
Trei ne'ntelese versuri din noul calendar!...

Pe verdea balustradă a-naltului balcon
Te pleci spre călătorul necunoscut ce bate,
În timp ce două brațe se-nalță spre balcon
Ca două negre umbre de turnuri crenelate.

Spre verdea balustradă a-naltului balcon
Se-nalță două brațe;
Iar umbra lor pe zid
Se leagănă ca două chei negre, descântate,
Cu care Vrăjitorii
Și Parcele
Deschid
Zăvoarele-ncleștate în porțile-ncuiate...

Pe verdea balustradă a-naltului balcon
Te pleci spre călătorul necunoscut ce bate

Și-ntrebi:
— Cine-i acolo?
De unde vii?
Ce vrei?
Dar vocea-ți la vederea demonicelor chei
Se stinge cu sfiala luminii pe-nnoptate...
— Cine-i acolo?
— Nimeni...

— De unde vii?
— Nu știu...
— Ce vrei?
— Nimic...

Și vocea ce-ți răspunde timidă, deși-ți pare
Că-i vocea ta,
Simți totuși că nu are
Nici zborul,
Nici căldura din vocea de om viu.

E vocea ta —
E vocea tăcerii ce cuprinde
Întreaga balustradă a naltului balcon,
Ca și o funerară făclie ce s-aprinde
În mâna unui Rege
Și-n preajma unui Tron.

Și-n timp ce-n poarta veche trei lovituri te
cheamă
Ca trei refrenuri triste de cântece uitate —
În timp ce-ai vrea să afli în poartă cine-ți bate —
Adormi, proptindu-ți fruntea pe cheile de-aramă
Păstrate-n negre turnuri de piatră, crenelate...

Romaña corbului

Pe țărmul nalt și drept —
Hotarul, de unde-ncepe necuprinsul
Imperiu-al apelor albastre
Cu-atâtea felurimi de pete,
Al apelor ce dimineața sunt verzi,
Iar seara violete —
Un corb a poposit spre seară,
Și-așa, cum stă pe malul mării,
Orbit de-albastrele noianuri,
Muiate-n purpura-nserării,
Parcă-i sositul care-așteaptă să vină și-alți
întârziați...

Și-n seara-aceea-n care-apusul
Părea mai trist ca-n alte seri,
Iar soarele părea că pleacă să nu mai vină
niciodată,
M-am dus să-mi plimb pe țărm urâtul
Și biata-mi inimă,-mbibată
De-amaru-otrăvilor sorbite din gura-amantelor
de ieri...
Dar corbul mi-a ieșit în cale

.....
....

Pe țărmul mării nalt și drept,
Ca și pe-o margine de groapă,
Veghea un cioclu-naripat,
Și cioclul m-a privit o clipă,
A dat din aripi
Și-a zburat...
Și parcă mi-a șoptit în treacăt:
— Bine-ai venit... De când te-aștept!

Romanța celor ce se vând

lui Alexandru Zamfirescu-Aliz

Se-ngroapă soarele-ntr-un nor —
O, negrul nor ca și mormântul
Înșelătoarelor ce mor
Neplânse de amanții lor!
Pe la ferestre-și plimbă vântul
Tristețile sfârșitului de vară,
În timp ce-n cârciuma murdară,
Din strunele de-aramă — cântul
Chitarelor
Își ia avântul...

Iar pe la mese,
Rând pe rând,
O ceată de amanți artiști —
Toți ne'nțeleși și mari,
Toți Criști...
Își beau iubirea, fredonând
Romanța celor ce se vând.

Romanța pelerinului

Sunt obosit de drum și-aș vrea
Să dorm trei nopți,
Trei vieți în șir,
Culcat pe-un așternut,
Așa
Cum dorm culcați în cimitir
Toți sfinții palizi din altare,
Cu pumnii-ncrucișați pe piept.
Din somnul fără deșteptare
Aș vrea să nu mă mai deștept...

Cei ce-au pornit 'nainte mea,
Bătătorind poteca lungă,
Și-au năzuit ce nu era
În rostul vieții scris s-ajungă,
Cei ce-au pornit, cu mii de ani
'Nainte mea, pe-același drum,
Au adormit pe sub castani
Demult,
Și dorm uitați și-acum.
Și dintre cei porniți cândva,
Mânați — spre-aceleași înnorate
Și mute zări — de-aceeași stea.
Un singur pelerin mai bate
La poarta liniștii...
El pare
Că,-ndurerat ca Prometeu,
E mort de mult și... tot nu moare —

Și-acest biet pelerin sunt eu!...

Sonet

În țara mea, tot cerul pare-o pată
De sânge, scurs din rana unui soare,
Ce-abia-și deschide ochii-n zări; și moare
Ca cei mușcați de-o gură-nveninată!

În țara mea, pe marea frământată
În aiurări de vânturi funerare,
Nu vezi plutind corăbii albe-n zare
Purtând pe bord plecații de-altădată!...

În țara mea nu-s flori ca-n altă țară
Și cântece de dragoste nu sunt;
Și-n țara mea — tăcuți ca-ntr-un mormânt —
Cei vii și-așteaptă rândul ca să moară;
Pe câtă vreme morții... Cine știe?...
Așteaptă-o zi ca-n alte țări să-nvie!...

Pelerinii morții

E cârciuma plină de oameni străini —
De oameni tăcuți ce vin de departe,
De unde ei singuri să spună nu știu...

De unde veniți, pelerini?
Din care cetate cu porțile sparte
Din care pustiu?...
De unde veniți, pelerini?

De unde veniți cu sandalele rupte,
Cu hainele zdrențe și fețele supte,
Și albe, de parcă
Vă temeți ca pumnul de care fugiți
Să nu vă ajungă și iar să vă-ntoarcă
În țara în care n-ați vrut să trăiți?...
Cu ochii albaștri, ca-albastrul senini,
De unde veniți, pelerini?...

Ei tac...
Să răspundă nici unul nu vrea;
Iar cârciuma pare o criptă,
Și-n ea
Tăcuții străini, cu sandalele rupte,
Cu hainele zdrențe și fețele supte,
Cu brațele goale și umerii goi,
Își trec de la unul la altul paharul,
Și-n flacăra scurtă ce-o scapără-amnarul
Par niște strigoi...

— Hei!... Mute ființe,
Bizari pelerini,
Cu ochii albaștri, ca-albastrul senini,

Spre care cetate pornirăți — armată
De oameni cu cranii și mâini de schelete,
Cu fețele albe ca albul perete
Și gura-ncleștată?

Ei tac...
Să răspundă nici unul nu vrea...
Pe cer o lumină s-aprinde, și-o stea
Coboară și-n sute de stele se-mparte...

Și-n clipa aceea, tăcuții strigoi
Se scoală grămadă, ca-n ziua de-apoi,
Și pleacă cu toți mai departe...

În templul liniştii

lui Al. Gherghel

În sfeşnicele vechi de-aramă
Descresc trei lumânări de ceară —
Descresc ca nopţile spre vară.
Şi-n sfeşnicele vechi de-aramă
Trei flăcări parcă se destramă
În fire lungi de foc ce cresc
Din lumânări până-n tavan
Şi scriu verseturi din Coran
De-a lungul templului turcesc...

Trei credincioşi desculţi se-nclină
Proptindu-şi frunţile-n covor —
Şi parcă-s trei bolnavi ce mor...
Trei credincioşi desculţi se-nclină,
Şi-n simfonia de lumină
Ce-şi plimbă petele pe geamuri —
Când verzi, când purpure, când blonde —
Par trei corăbii vagabonde
Ce-adorm în legănări de valuri...

Şi-n templul liniştii ce pare
Un sarcofag păgân, enorm,
Toţi Muezinii parcă dorm...
Şi-n templul liniştii, în care
Greoiul fum de lumânare
Miroase-a cranii dezgropate —
Din sfeşnicele vechi de-aramă
Trei flăcări pâlpâind te cheamă
S-adormi sub ele-ntins pe spate!...

Nocturnă (în noaptea-aceea luna părea un cap de mort...)

În noaptea-aceea luna părea un cap de mort
Tăiat de ghilotină și aruncat în Mare —
Un cap purtat de valuri și-n marșuri funerare
Rostogolit spre farul ce scânteia în port.

În noapte-aceea luna părea un ghem de sfoară
Scăpat din mâna dreaptă a celui care-n viață
Te leagă, te dezleagă, te iartă și te-nvață
Cum poți ieși din iarnă, intrând în primăvară.

Și-n noaptea-aceea luna părea un chihlimbar
Desprins din cingătoarea lui Crist, care murise
Ca să-nvieze iarăși din somnul fără vise,
Sanctificându-și crucea rămasă pe Calvar!...

Pe Dunăre

...emportant vers tes havres
Tes cargaisons de bois,
de houille et de cadavres

PAUL VERLAINE

Se duc pe Dunăre la vale
Caiace-n roz și-n alb vopsite...
Se duc pe Dunăre la vale
Coșciuguri albe, plutitoare
Pe negrul apelor murdare...
Departe-n zare, neclintite,
Pădurile de sălcii par
Castele negre feudale
Ce-și spală-n apele murdare
Tristețea zidului murdar.

Se duc pe Dunăre la vale,
Grăbiți și fără de popas,
Pescarii triști ce poartă-n glas
Tăcerea albelor spitale...

Se duc pe Dunăre la vale —
Ca șirul de cocori pribegi
Pe-ntinsul fără de hotare —
Se duc pe Dunăre la vale
Coșciuguri albe plutitoare
Pe negrul apelor murdare...
Și tot pe apa care poartă
Noroiul omenirii-ntregi,

Sub sărutările solare,
Plutește și-o... chitară spartă.

Crepuscul la Tomis

Pe mare-n asfințit...
Și vântul
Îmi poartă barca pe cărarea
Pe care soarele și marea
Se-mbrățișează cu pământul!...
Din larg,
Ca niște mici fragmente
Desprinse din albastrul infinit,
Înamoratele sirene
Apar cu gesturi indecente
Și-n cinstea mea încep să-noate
Pe spate,
Cu câte-un far aprins sub gene,
Ce-mi luminează-n asfințit
Temutul semn de întrebare
Cu care marea m-a-nfrățit...

Iar eu —
Pornit în căutarea
Frumosului din suflet
Și din rime —
Un vagabond pe care marea
M-a scos de păr, din adâncime
M-avânt din nou în infinit...
Și convertit
De dragul unei simple jucării,
M-agăț cu mâinile de astrul
Ce ca un pescăruș rănit
Își moaie aripa-n albastrul
Crepuscularei agonii!...

Sosesc corăbiile

lui Krikor Zambaccian

Sosesc corăbiile,
Vino,
Să le vedem cum intră-n port —
Să le vedem cum, obosite de-atâta luptă cu
furtuna,
Își lasă ancorele grele să cadă una câte una,
Așa cum fiecare parcă și-ar îngropa câte un
mort!...

Sosesc cu pânzele umflate,
Ca niște sâhuri de femeie
Pe care-o buză pătimașă le-a-nvinețit de
sărutări,
Și parcă-aduc cu ele toată splendoarea vechilor
serbări
În cinstea lui Neptun —
Temutul stăpân al Mărilor Egee.

Sosesc din larg, misterioase,
Ca niște semne de-ntrebare...
Nu știm din care fund de lume —
Din răsărit,
Sau din apus —
Dar știm că ori de unde pleacă
Ne-aduc vești noi și-ndestulare...
Sosesc corăbiile...
Vino,
Să le-ntrebăm ce ne-au adus!...

Romanța celor trei corăbii

Porniră cele trei corăbii...
Spre care țărni le-o duce vântul?...
Ce porturi tainice,
Ascunse cercetătoarelor priviri,
Le vor vedea sosind mânite de dorul tristei
pribegiri?...
Ce valuri nemiloase,
Măine,
Le vor deschide-n drum mormântul?...

Porniră cele trei corăbii, purtând în pânțele lor
Grămezi de aur,
Chihlimbare,
Smaralde verzi
Și-opale blonde;
Iar sus, pe bord,
Tristețea-acelor române veșnic vagabonde,
Cântate,
Azi, în drum spre Poluri,
Iar mâine-n drum spre-Ecuador!...

Porniră cele trei corăbii...
Și-abia se mai zăresc —
Se-ngroapă
În golul zărilor pătate de violetul înserării;
Iar albul pânzelor întinse,
În cenușii depărtării,
Zidește trei mausoleuri în care dorm cei duși pe
apă.

Porniră cele trei corăbii...
Și-n urma lor rămase portul,
Mai trist ca muntele Golgotei însângerat de-un

asfințit,
 Și-n urma lor,
 Pe cheiul umed,
 Un singur albatros rănit
 Mai stă de pază,
 Ca Maria,
 Venită să-și vegheze mortul!...

Romanța celor trei galere

lui Horia Oprescu

În rada portului,
La cheiul pe care astăzi cresc castanii,
În rada portului, ce pare o lacrimă-a
Mediteranei,
Dorm trei galere ancorate de zeci de ani,
Dorm trei galere,
Ce poartă-n pupe în crustate
Trei nume spaniole:
Xeres,
Estremadura
Și-Alicante...

Dorm tristele galere...
Anii
Le-au putrezit pe jumătate,
Și lanțul ancorelor grele
Le-a ruginit de mult în apă.
Furtunile fără de număr
Le-au înecat răzbunătoare
Matrozii, unii după alții,
Iar căpitanii
Dorm fiecare-n câte-o groapă
Săpată-n câte-un fund de mare!...
Și-așa cum dorm, nedespărțite —
Ca trei tovarășe de luptă,
Ca niște suveniruri smulse îndepărtatului trecut

Par trei sicriuri profanate
Din care morții-au dispărut
Cu-ntregile comori de aur
Și pietre scumpe —
Adunate

De cei ce le mânau pe-Atlantic,
Din țărm în țărm,
Din val în val,
De cei ce le-ancorau cu grijă pe coasta-Antilelor
bogate
Și-n urmă le-ndreptau cu grabă —
Ca niște păsări albe-n zbor —
Din insula San-Salvador
Spre Spania —
Spre taciturnul și lacomul Escorial!

Octombrie

În parcul presărat cu statui
De Nimfe,
Fauni
Și Silvani,
De-a lungul celor trei alei
De plop,
De tei
Și de castani,
Pe băncile vopsite-n verde
Și pe nisipul galben-șters,
Multicolorele covoare de frunze veștede s-aștern
În ritmul vântului de toamnă,
Ca-n ritmul unui ultim vers —
Un vers cu care se sfârșește un cânt
Dintr-un Poem etern.
Octobre — curtizana pală, cu-obraji fardați
Și buze supte —
Octobre — amanta celor care pornesc
Să nu se mai întoarcă —
Octobre-a poposit în parcul cu-alei cotite
Și-nterupte
De visătoarele bazinuri,
Pe-albastrul cărora — o barcă —
O frunză veștedă și-așteaptă întârziatele surori...

O!... Ne'nterupta disonanță de schingiuri
Ce-ți dă fiori!...
O!... Nesfârșitele regrete abia șoptite!...
Cine trece
Prin parcul presărat cu statui,
De-a lungul celor trei alei,
Se-nduioșează ca de plânsul idolatratelor
femei!...

Și-n parcul unde altădată veneau Boemii să-și
aștepte

Necredincioasele Boeme —

Același parc ce-ți pare și-astăzi

O filă ruptă din romanul nemuritorului Murger

—

Își pleacă brațele uscate,

Precum prin albele spitale

Își pleacă brațele bolnavii ce plâng —

Și nu știu pentru ce...

Și-n timp ce vântu-i smulge fardul

Și-l spulberă în largi spirale,

Octombre — curtizana pală —

Coboară ultimele trepte!...

Romanța celui ce s-a-ntors

Tăceți, voi toți din jurul meu,
Vă rog tăceți —
Că-s obosit,
Și-aș vrea să dorm,
Și-aș vrea să mor,
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor
Ca cei ce-s morți de mult!...
Tăceți,
Vă rog tăceți...

Abia sosit,
Voi mă-ntrebați pe unde-am fost!...
O, de-ați ști voi ce drumuri lungi,
M-adăpostea, pribeag mereu tot pe-alte mări!...
Ce fund de zări
O, de-ați putea porni și voi
Pe unde-am fost!...

O, de-ați putea și voi cândva,
Pornind grăbiți pe urma mea,
Să rătăciți ne'ntrebători
Și ne'ntrebați!...
Să vânturați pământul tot —
În lung
Și-n lat —
Și fund de văi,
Și vârf de munți, necercetat,
Să cercetați
Ne'ntrebători
Și ne'ntrebați!...
O, de-ați putea-ntâlni și voi ce-am întâlnit —
Femei cu ochi frumoși de bronz
Și guri de-argint,
Ce le-am iubit,

Și le-am iertat —
Căci toate mint,
Cum i-au mințit
Pe toți pe câți i-au întâlnit!

O, de-aș putea să vă spun tot...
Dar nu —
Plecați...
Că-s obosit —
Și-aș vrea să dorm,
Și-aș vrea să mor,
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor!...
M-ați ascultat —
Vă mulțumesc...
Acum plecați.

Romanță fără muzică (Ca s-ajung până la tine, i-am zis calului...)

Ca să-ajung la tine, i-am zis calului:

— Grăbește...

Pune-ți aripi ca în basme

Și te-nalță până-n nori...

Tot mai sus,

Tot mai departe —

Ca șiragul de cocori

Ce plutește colo-n zare!...

Haide, calule, grăbește!...

Ca să-ajung până la tine, i-am zis vântului:

— Dă-mi mâna

Și târăște-mă cu tine până unde poți pătrunde —

Până-n zarea-nsângerată unde soarele s-ascunde...

Ca s-ajung cât mai degrabă,

Haide, vântule, dă-mi mâna!...

Ca să-ajung până la tine, i-am zis morții:

— Mergi-nainte

Și cosește-mi fără milă tot ce-i viu

Și-mi ține calea...

Netezește-mi munții-n zare

Și-umple-mi de cadavre valea

Dintre ea și mine —

Haide!... Haide, moarte, mergi-nainte!...

Ca să-ajung până la tine,

Pentru tine-au obosit

Calul,

Vântul,

Moartea —

Toate mi-au făcut pe voie;

Dar...
Dintre cutele perdelei, ochii-ți verzi nu-mi mai
răsar,
Strunele chitarei-s rupte
Și... romanța s-a sfârșit!

Multașteptatei...

De când te-aștept!...
Sunt ani...
Și anii, ce lungi îți par când n-ai cu cine
S-asculți ciudatele române ce plâng viorile-n
surdine...
Și violetele apusuri ce triste-ți par când n-ai cui
spune
Ce-nfiorări plutesc în zare
Și-n plânsul celor patru strune!...
.....
..

Te-am așteptat la-ncrucișarea potecilor pe care-
alt'dată
Multașteptatele amante soseau grăbite să-și
sărute
Amanții,
Ce-așteptau în umbră, tăcuți ca niște statui
mute...
Și câte primăveri, de-a rândul, castanii roșii nu-
mi vestiră
Că nimeni n-a trecut pe-acolo
Și-n zare nimeni nu s-arată!...

Te-am așteptat pe țărmul mării —
Pe țărmul nalt ca și terasa
Castelului regesc, pe care un prinț și-ar aștepta
mireasa...
Dar valurile, știutoare de soarta celor ce porniră
Spre țărmul unde stam de strajă,
Când le-ntrebai ce știu de tine,
Îmi spuseră c-aștept zadarnic...
Și azi viorile-n surdine...
Ce-mi plâng ciudatele române
Mai trist de cum le plânse ieri,

Par lacrimi picurate-n cupa netălmăcitelor
dureri...

Acelei care va veni

De unde vii,
Și-n care preafericită țară
Văzuși lumina zilei — tu, albă ca și-o zi?...
Și ce nebune vânturi spre mine te purtară,
Ce barcă rătăcită te-aduse pân-aci?...

De ce plecași din țara, în care palmierii
Tremurătoare umbre își culcă pe nisip?
Nu-ți fu de-ajuns pustiul cu lacrimile serii,
Și nu găsiși pe-aiurea să-ți plimbi frumosul
chip?

Or nu știauși că-n țară la mine
Nu-s nici cânturi,
Nici flori de lămâiță?...
Amanții și-au vândut
Orgiilor,
Și corpul,
Și sfintele avânturi,
Și-azi totu-i mort și putred în carcera de lut!...

.....
Cu mâini subțiri și albe, ca mâinile de sfântă
Pictată pe-un perete de templu bizantin
Și ochi pătați de-otrava privirii ce-nspăimântă

Ochi verzi ca apa moartă
Și morți ca negrul spleen —
Veniși, aducătoare de cântec și lumină,
Să-mi ușurezi povara fatalului Calvar,
Să-mi reclădești o lume cu-o boltă mai senină
Și să mă smulg din gheara supremului coșmar..
Dă-mi mâna dar și du-mă cu tine,
Du-mă-n țara
În care palmierii — stăpâni peste pustiul —

Cu brațele deschise ne vor primi-n Sahara
Iubirilor născute din goluri de sicriu!...

Romanța fără muzică (în tine-mi pun toată speranța...)

Que la mort ne nous ait qu'ivres
morts de nous-mêmes.

JULES LAFORGUE

În tine-mi pun toată speranța
Și-ți zic:
— De-acum pentru mine fii totul,
Iar eu
Voi fi pentru tine același ateu,
Ce-afară de tine nu crede-n nimic.
Fii totul —
Trecutul, cu morții de ieri
Ce dorm la răspântii, de sălcii umbriți,
Și ziua de mâine, cu noii-veniți
Ce râd pe mormântul defunctei Dureri...
Spre norii de-aramă, pe-naltele scări
Urca-vom —
Din goluri în goluri pribegi,
S-ajungem în țara în care sunt regi:
Nimicul,
Eternul,
Și-Albastrul din zări...
Și-acolo,-n grădina în care nu cresc
Decât mătrăgune,
Cucute
Și laur,
Sorbi-vom cu sete din cupe de aur
Iubirea topită-n Albastrul ceresc!...

Odeletă (în cinstea ta)

În cinstea ta, —
Cea mai frumoasă și mai nebună dintre fete, —
Voi scri trei ode,
Trei romanțe,
Trei elegii
Și trei sonete.
Și-n cinstea ta, —
Cea mai cântată din câte-n lume-au fost cântate,

Din fiecare vers voi face
Câte-un breloc de-argint, în care
Gândirile-mi vor sta alături, ca niște pietre
nestemate
De-a pururi încrustate-n bronzul
Unei coroane princiare!...

Din țara-n care dorm de veacuri vestiții Faraoni,
Din țara
În care Sfîncșii stau de vorbă cu Nilul sfînt
Și cu Sahara,
Din țara-n care palmierii
Vestesc arabilor furtuna
Și caravanelor pierdute
Că nu se mai întorc nici una,
Din țara asta minunată,
Tăcută,
Tristă
Și bizară,
Îți voi aduce trei smaralde nemaivăzute-n altă
țară,
Trei perle blonde, pescuite de Negri-n golful de
Aden,
Și trei rubine-nsângerate, ascunse toate-ntr-un
refren

De Triolet,
Pe care nimeni nu-l va înțelege, fiindcă nu-i
Pe lume nimeni să-nțeleagă simbolul
Trioletului!...

Romanță fără muzică (Nu-i nimeni... nimeni să ne vadă și să ne-auză...)

Nu-i nimeni... nimeni să ne vadă și să ne-auză

—
Nu pleca!
Dă-mi degetele-ți inelate să le sărut ca și-
altădată,
Dă-mi degetele-ți inelate —
Poeme-n pietre nestemate —
Vreau să le-nvăț pe dinafară și să le cânt,
Dă-mi mâna toată,
Căci nu-i în tot salonul alta, așa, la fel cu mâna
ta.
Rămâi cu mine toată seara...
Ce-ți pasă dac-o să sfârșească
Orchestra valsul?...
Tu nu știi
Că nu-i în tot salonul altul la fel ca mine să
iubească?

Deschide-ți brațele —
Altarul în care mă-nchinam alt' dată —
Deschide-mi brațele și prinde-mi în ele brațele-
obosite,
Apleacă-ți gura-nsângerată,
Și sărutările-ți aprinse înseamnă-le pe-obrazu-
mi pal.
Înseamnă-le la rând, să-mi steie pe veci de pază,
Neclintite,
Ca păsările legendare pe malul lacului
Stymfal!...

Celei mai aproape

De ce-ți sunt ochii verzi —
Coloarea wagnerianelor motive —
Și părul negru ca greșeala imaculatelor fecioare?
De ce-ți sunt buzele pătate de violete trecătoare?
Și mâinile de ce-ți sunt albe ca albul tristelor
altare
Din Babilon,
Și din Ninive?

De ce, când plângi,
În plânsu-ți moare o-ntreagă lume de petale
De trandafiri,
De chiparoase,
De nuferi albi
Și crizanteme?...

De ce, când plângi,
Cu tine plânge tristețea blondelor opale,
Iar torțele aprinse-n umbra castelelor medievale
Se sting suflate ca de groaza demoniacelor
blesteme?...
De ce, când cânti,
Cu tine cântă un infinit de armonii
Ce năvălesc tumultoase
Din golul zărilor,
Din astre,
Din zborul păsărilor albe,
Din fundul mărilor albastre,
Din lumea morților,
Din lumea părerilor de rău târzii?

Și când stai ochi în ochi cu-amanții — poeți
Ce-ți cântă ochii,

Părul
Și buzele —
Când te-nfioară cuvintele ce n-au fost spuse,
Când in penumbra violetă a trioletelor apuse
Pui într-o cumpănă Minciuna
Și-ntr-altă cumpănă-Adevărul,
De ce te pleci spre cel mai tânăr dintre poeți,
Și-i strângi cu sete
În palme capul,
Ca-ntr-o gheară de vultur însetat de sânge,
Și dinții tăi
De ce-i pictează, în rozu-obrajilor, motive
Asiriene,
Din poemul trăit de sfintele poete
În noaptea-altarelor păgâne
Din Babilon
Și din Ninive?...

Romanță fără muzică (Că ne iubim — și-o știe lumea toată...)

Că ne iubim — și-o știe lumea toată —
E-adevărat;
Dar cât ne vom iubi
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști...
Și nu va ști-o, poate, niciodată...

.....

....

Ne-am cunoscut în țara-n care-alt' dată
Manon Lescaut iubi pe Des Grieux,
Într-un amurg de toamnă, orchestrată
În violet,
În alb,
În roz
Și-n bleu.

Și ne-am iubit întâia oară-n parcul
În care Nimfele de marmură privesc,
Cu ochii-ntrebători, către peluza
Pe care-un Zeu își pregătește arcul,
Să-și bată joc de cei ce-l ocolesc...

Și ne-am iubit!...
Ți-aduci aminte?...
Bluza —
Ah!... Bluza ta pe sânu-ți decoltat
Părea un peplum de mătase, sfâșiat
Pe sânul unei Venere ce moare!...

Și ne-am iubit cu-atâta nebunie,
Că statuile albe ne-au privit

Cu ochi geloși,
Iar zeul a-mpietrit
În mână cu-o săgeată-otrăvitoare!...
Și ne-am iubit,
Și-azi toată lumea știe
Că ne iubim...
Dar cât ne vom iubi
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști!...

Celei care trece

Tu pari o statuie turnată nu-n bronz etern,
Ci-ntr-un metal,
Ce până astăzi n-are încă
Nici preț,
Nici nume,
Nici culoare —
Metal bizar, din care-artistul
Creă-n suprema inspirație
Icoana ultimei religii
Și-a ultimului ideal!

Tu pari o statuie furată de-amantul tău dintr-un
muzeu
În care-n vremile de-alt' dată
Veneau bătrâni să ți să-nchine,
Ca pajii —
Ce mureau sub ochii răutăcioaselor Regine
Sau ca Martirii-n adorarea trimisului de
Dumnezeu!

Și-așa cum treci îngândurată de-a lungul
străzilor pustii,
De-a lungul străzilor pătate de-nsângerări
crepusculare,
Tu pari o Venus de la Millo
Ce-și cată brațele,
Pe care
Cei morți le-au luat cu ei în groapă,
Să nu le lase celor vii...

Celei care pleacă

Tu crezi c-a fost iubire-adevărată...
Eu cred c-a fost o scurtă nebunie...
Dar ce anume-a fost,
Ce-am vrut să fie
Noi nu vom ști-o poate niciodată...

A fost un vis trăit pe-un țărm de mare.
Un cântec trist, adus din alte țări
De niște pasări albe — călătoare
Pe-albastrul răzvrătit al altor mări
Un cântec trist, adus de marinarii
Sosiți din Boston,
Norfolk
Și New York,
Un cântec trist, ce-l cântă-ades pescarii
Când pleacă-n larg și nu se mai întorc.
Și-a fost refrenul unor triolette
Cu care-alt'dată un poet din Nord,
Pe marginile albului fiord,
Cerșea iubirea blondelor cochete...

A fost un vis,
Un vers,
O melodie,
Ce n-am cântat-o, poate, niciodată...

.....

...

Tu crezi c-a fost iubire-adevărată?...
Eu cred c-a fost o scurtă nebunie!

Trei lacrimi reci de călătoare

Și-ai să mă uiți —
Că prea departe
Și prea pentru mult timp pornești!
Și-am să te uit —
Că și uitarea e scrisă-n legile-omenești.

.....

....

Cu ochii urmări-vei țărmul, topindu-se ca noru-
n zare,
Și ochii-ți lacrima-vor poate
Trei lacrimi reci de călătoare;
Iar eu pe țărm
Mâhnit privi-voi vaporu-n repedele-i mers,
Și-nțelegând că mi-ești pierdută,
Te-oi plânge-n ritmul unui vers.

Și versul meu
L-o duce poate vreun cântăreț până la tine,
Iar tu —
Cântându-l ca și dânsul,
Plângându-l, poate, ca și mine —
Te vei gândi la adorata în cinstea căreia fu scris,
Și-uitând că m-ai uitat,
Vei smulge din cadrul palidului vis
Întunecatu-mi chip,
Ca-n ziua când te-afunda vaporu-n zare
Și când din ochi lăsai să-ți pice
Trei lacrimi reci de călătoare!

Celei învinse

Ce glas de clopot —
O!... Ce glas de clopot spart și răgușit!...
Nu-l mai cunoști?
E-același glas ce ți-a urat — sunt ani de-atunci

„Bine-ai venit!

Ți-aduci aminte cum suna
Ca-ntr-un ajun de sărbătoare?
Suna ca-n zilele când moare
Cineva!...
Suna ca și-azi ne'ncrezător
În viitorul morților!...

Ascultă-l bine —
Tu, ce porți în păr cununi de flori crescute
Pe țărmul mărilor străine,
Ascultă-l bine —
Tu, ce porți în ochi opalele-ntristării
Topite-n lacrimi verzi de Mare,
Ascultă-l bine —
Tu, ce porți pe buze purpura-nserării
Și-n glas cântări crepusculare,
Ascultă-l bine...
Ascultă-i notele de-aramă ce-ți par acum
necunoscute
Și amintește-ți seara-n care —
Sunt ani de-atunci —
Ca și-astă-seară,
Veneam tăcuți ca primii oameni
Pe drumul celor dați afară
Din raiul primei fericiri...
E-același clopot de-altădată,

E-același grav proroc ce-mparte
Drumeților

Netălmăcite
Și cobitoare proroci!...

.....
Și-acum dă-mi mâinile,
Dă-mi ochii,
Dă-mi gura,
Dă-mi viața toată,
Sărmană-nvinsă, dă-mi trofeul victoriei,
Iar mâine-n zori
Fii liberă din nou
Și-ntoarce din drum pe noii-nvingători!...

Romanța amantelor de ieri

Où sont nos amoureuses?...
Elles sont au tombeau.

GÉRARD DE NERVAL

Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării
Și buzele calde-nsângerate
Ca-albastru-n ceasul înserării;
Voi, ce-ați murit demult
Și totuși nu v-ați găsit încă mormântul,
Sub ce ferestre-n veci închise și cu perdelele
lăsate
Mi-ați îngropat de-a pururi cântul?

Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării!...

Pe vatra sufletelor voastre, sărmană vatră
funerară
Mormânt de patimi potolite —
În lungi acorduri de chitară
V-am presărat garoafe roșii ca niște buze-
nsângerate
Ce-ar vrea să re'nvieze morții
Din vechi coșciuguri putrezite
Prin cimitirele uitate.
Pe vatra sufletului vostru, sărmană vatră
funerară,
Jertfitu-mi-am credința-n stele și-n ochii voștri
verzi!

Eram
Duhovnicul ce v-ascultasem
Și de trecut vă dezlegam —
Eram un Crist-copil ce moare negându-și biblia
barbară
În spasmurile-nfiorării și-n caldul vis ce-l
întrupasem
Pe șase strune de chitară...

Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării
Sub ce ferestre-n veci închise
Mi-ați îngropat de-a pururi cântul?...
Voi, moartelor nemuritoare,
Veniți, căci v-am găsit mormântul...
Veniți cu toate-n cimitirul
Ce-n biata-mi inimă-și deschide
Largi porțile să vă primească...
Veniți, schelete călătoare,
Veniți, sărmane Danaide,
Cu buze calde-nsângerate ca-albastru-n ceasul
înserării!

Celei care minte

Et fais — moi des serments
que tu rompras demain.

PAUL VERLAINE

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată,
Am să te iert —
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

În cinstea ta,
Cea mai frumoasă din toate fetele ce mint,
Am ars miresme-otrăvitoare în trepieduri de
argint,
În pat ți-am presărat garoafe
Și maci —
Tot flori însângerate —
Și cu parfum de brad pătat-am dantela pernelor
curate,
Iar în covorul din perete ca și-ntr-o glastră am
înfipt
Trei ramuri verzi de lămâiță
Și-un ram uscat de-Eucalipt.

Dar iată,
Bate miezul nopții...
E ora când amanții,-alt'dată,
Sorbeau cu-amantele-mpreună otrava
binecuvântată...
Deci vino,
Vino și desprinde-ți din pieptenul de fildeș

părul,
Înfinge-ți în priviri Minciuna
Și-n caldul buzei Adevărul
Și spune-mi:
Dintre câți avură norocul să te aibă-așa
Câți au murit
Și câți blestemă de-a nu te fi putut uita?...

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată.
Am să te iert —
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

Deci nu-ți cer vorbe-mperecheate de sărutări,
Nu-ți cer să-mi spui
Nimic din tot ce-ai spus la alții,
Ci tot ce n-ai spus nimănui.
Și nu-ți cer patima nebună și fără de sfârșit,
Nu-ți cer
Nimic din ce poetul palid
Cerșește-n veci de veci, stingher,
Voi doar să-mi schimbi de poți o clipă
Din șirul clipelor la fel,
Să-mi torni în suflet înfinitul unui pahar de
hidromel,
În păr să-mi împletești cununa de laur verde
Și în priviri
Să-mi împietrești pe veci minciuna
neprihănitelor iubiri.
Și-așa tăcuți —
Ca două umbre, trântiți pe maldărul de flori —
Să-ncepem slujba-n miez de noapte
Și mâine s-o sfârșim în zori!

Romanță fără muzică (în seara când ne-om întâlni...)

În seara când ne-om întâlni —
Căci va veni și seara-aceea —
În seara-aceea voi aprinde trei candelabre de
argint
Și-ți voi citi
Capitole din epopeea
Amantelor din Siracuza,
Citera,
Lesbos
Și Corint...
Și-n seara când ne-om întâlni
Te-oi întreba,
Ca și pe multele pe care le-am întrebat 'naintea
ta:
— Voiești sau nu să fii a mea?

În seara când ne vom iubi —
Căci va veni și seara-aceea —
În pat vom presăra buchete de trandafiri și
chiparoasă
Ne vom închide-apoi în casă
Și vom zvârli în stradă cheia...
Și-n seara când ne vom iubi
Te-oi întreba,
Ca și pe multele pe care le-am întrebat 'naintea
ta:
— Voiești să nu mai fii a mea?...

Și-n seara când ne-om despărți —
Căci va veni și seara-aceea —
Vom stinge flăcările-albastre din candelabrele de
argint,

Iar florile de chiparoasă și trandafirii-i vom
presa
În cartea roză-a epopeii
Amantelor din Siracuza,
Citera,
Lesbos
Și Corint...
Și-n seara când ne-om despărți
Te voi ruga,
Ca și pe multele pe care le-am sfătuit 'naintea
ta:
— Să-ți amintești c-ai fost și-a mea!...

Marș funebru

Vouă și lor

Voi, care le-ați iubit,
Voi, care le-ați cântat,
Voi, care le-ați pierdut,
Și-ați plâns,
Și le-ați uitat...
Și totuși le păstrați, ca-ntr-un breloc de argint, Și
astăzi, fără voie, în suflet încrustată,
Icoana lor —
Icoana amantelor ce mint —
Cernită-n resemnarea regretelor de-alt' dată;
Voi, care le-ați pierdut,
Și-ați plâns,
Și le-ați iertat;
De ziua lor,
Căci mâine e ziua tuturor,
Din cântecele voastre cu care-alt' dată voi
Împrumutați eternul sclipirilor astrale
Femeii ce-ntâmplarea v-o trimisese-n cale;
Din cântecele voastre, cu care-alt' dată voi
Însufleteați nimicul eternului noroi,
Faceți un rug pe care drept jertfă s-aruncați
Tot ce păstrați în suflet, ca-ntr-un breloc de-
argint;
Și-n cinstea lor —
În cinstea amantelor ce mint —
Dați foc minciunii-n care alt' dată vă-ncredeați,
Toți care le-ați iubit,
Toți care le-ați cântat,
Toți care le-ați pierdut,
Și-ați plâns,
Și le-ați iertat!...

Table of Contents

[Romane pentru mai târziu](#)
[Romana noului-venit](#)
[La poarta celor care dorm](#)
[Romana noastră](#)
[Klingsor](#)
[Spre Insula enigmă](#)
[Romana marilor dispăruți](#)
[Romana celor trei romane](#)
[Romana cheii](#)
[Romana zilelor de ieri](#)
[Romana mortului](#)
[Romana morții](#)
[Romana corbului](#)
[Romana celor ce se vând](#)
[Romana pelerinului](#)
[Sonet](#)
[Pelerinii morții](#)
[În templul liniștii](#)
[Nocturnă \(în noaptea-aceea luna părea un cap de mort...\)](#)
[Pe Dunăre](#)
[Crepuscul la Tomis](#)
[Sosesc corăbiile](#)
[Romana celor trei corăbii](#)
[Romana celor trei galere](#)
[Octombrie](#)
[Romana celui ce s-a-ntors](#)
[Romană fără muzică \(Ca s-ajung până la tine, i-am zis calului...\)](#)
[Multașteptatei...](#)
[Acelei care va veni](#)
[Romană fără muzică \(în tine-mi pun toată speranța...\)](#)
[Odeletă \(în cinstea ta\)](#)
[Romană fără muzică \(Nu-i nimeni... nimeni să ne vadă și să ne-auză...\)](#)
[Celei mai aproape](#)

Română fără muzică (Că ne iubim — și-o știe
lumea toată...)

Celei care trece

Celei care pleacă

Trei lacrimi reci de călătoare

Celei învinse

Română amantelor de ieri

Celei care minte

Română fără muzică (în seara când ne-om
întâlni...)

Marș funebru

Table of Contents

Romanțe pentru mai târziu	1
Romanța noului-venit	3
La poarta celor care dorm	6
Romanța noastră	8
Klingsor	9
Spre Insula enigmă	12
Romanța marilor dispăruți	15
Romanța celor trei romanțe	17
Romanța cheii	19
Romanța zilelor de ieri	21
Romanța mortului	22
Romanța morții	24
Romanța corbului	26
Romanța celor ce se vând	27
Romanța pelerinului	28
Sonet	29
Pelerinii morții	30
În templul liniștii	32
Nocturnă (în noaptea-aceea luna părea un cap de mort...)	33
Pe Dunăre	34
Crepuscul la Tomis	36
Sosesc corăbiile	37
Romanța celor trei corăbii	38
Romanța celor trei galere	40
Octombrie	42
Romanța celui ce s-a-ntors	44

Romanță fără muzică (Ca s-ajung până la tine, i-am zis calului...)	46
Multașteptatei...	48
Acelei care va veni	50
Romanță fără muzică (în tine-mi pun toată speranța...)	52
Odeletă (în cinstea ta)	53
Romanță fără muzică (Nu-i nimeni... nimeni să ne vadă și să ne-auză...)	55
Celei mai aproape	56
Romanță fără muzică (Că ne iubim — și-o știe lumea toată...)	58
Celei care trece	60
Celei care pleacă	61
Trei lacrimi reci de călătoare	62
Celei învinse	63
Romanța amantelor de ieri	65
Celei care minte	67
Romanță fără muzică (în seara când ne-om întâlni...)	69
Marș funebru	71